

The
Master
of Witharia

Book four :

ดินแดนแห่งความอบอุ่น

กัลจिता

1

เอลเดอร์

ป๊อก! ป๊อก! ป๊อก!

เสียงเคาะเกราะไม้ดังคลอไปกับเสียงสวดมนต์ ทำให้เด็กชายที่สวมหมวกเบสบอลซึ่งวิ่งนำหน้าขึ้นเนินไปไกลแล้ว ต้องวิ่งกลับมาหาชายหนุ่มที่กำลังเงยหน้ามองภาพดูคล้ายที่ติดอยู่บนกำแพงข้างทาง

“เจย์ ที่นี่ไม่มีกลิ่นเนื้อเลย เราจะมากินอาหารมื้อกลางวันที่นี่กันหรือ”

เจย์ก็มลงอุ้มอัสมัวร์ขึ้นมา เพราะปีศาจน้อยวิ่งขึ้นเนินมาตลอดแม้อัสมัวร์จะไม่เหนื่อย แต่ถ้าออกแรงมากเกินไป อัสมัวร์ก็คงอแงเพราะหิวเร็วกว่าปกติแน่ๆ อีกอย่าง ตอนนี้องค์เขาก็เข้ามาในอาณาเขตวัดแล้ว ปล่อยให้เด็กน้อยวิ่งตามใจคงไม่ดี

“เราไม่ได้มากินอาหารที่นี่ แต่มาพบคนต่างหาก หลังเจอคนแล้ว เราค่อยไปกินเหลียงฝี่กัน”

“เหลียงผี¹ บะหมี่เนื้อ! ไปกินๆ” อัสโมวชูมืออย่างดีใจ แต่ดีใจได้ไม่นาน สีหน้าของเขาก็ถูกแทนที่ด้วยความหงุดหงิด

“เป็นอะไรไป”

“เสียงสวดมนต์พวกนี้น่ารำคาญจัง” ปีศาจน้อยบ่นพึมพำเสียงเบา

อัสโมวรู้ความมาก เวลาอยู่ข้างนอกก็รู้ว่าจะต้องระมัดระวังคำพูดและการกระทำ ยิ่งเวลาที่พวกเขาไม่ได้อยู่ในโคมาเลีย เจย์จะย้ำให้อัสโมวระวังตัวมากขึ้น อีกทั้งเสียงสวดมนต์ไม่ใช่เสียงสวดมนต์ธรรมดา แต่มันคือเสียงที่ดังมาจากจิตวิญญาณของจัด แสดงให้ผู้มาเยือนที่ไม่ใช่มนุษย์ตระหนักได้ว่าที่นี่เป็นอาณาเขตของพระสงฆ์ชั้นสูง

“ถ้าอย่างนั้นก็ทางอาณาเขตปิดกันเสียงสิ”

“แต่ที่นี่เป็นอาณาเขตของคนอื่น ไม่ควรทางอาณาเขต” อัสโมวตอบพร้อมทั้งแสดงสีหน้ายุ่งยาก

แม้อัสโมวจะยังเป็นปีศาจเด็กและมักจะทำอะไรที่ไม่ต่างจากเด็ก แต่อัสโมวก็ได้ชื่อว่าเป็นปีศาจผู้อยู่เหนือปีศาจทั้งหมด สิ่งที่ปีศาจควรรู้ก็ฝังลึกอยู่ในสายเลือดของเขา หลายสิ่งหลายอย่างแม้ไม่สามารถอธิบายได้อย่างชัดเจน แต่อัสโมวก็มักจะเข้าใจเรื่องสำคัญได้อย่างรวดเร็ว

นอกจากนี้ เพราะอัสโมวเกิดจากเก้ากระดูกของเนโครแมนเซอร์

¹ บะหมี่เนื้อซีอาน (Biang Biang Noodles) หรือที่เรียกว่า ‘เหลียงผี’ เป็นอาหารท้องถิ่นที่ได้รับความนิยมอย่างมากในซีอาน ลักษณะพิเศษของบะหมี่ชนิดนี้ก็คือเส้นบะหมี่ทำมือที่มีความกว้างและหนา คำว่า ‘Biang’ เป็นคำที่ไม่มีมีความหมาย แต่เป็นการเลียนเสียงตอนที่มีการตัดเส้นบะหมี่ บะหมี่ชนิดนี้มักเสิร์ฟพร้อมเนื้อวัวตุ๋นหรือเนื้อสับ และอาจเสริมด้วยเครื่องเคียงอย่างถั่วงอก ผักดอง หรือไข่ต้มก็ได้

ที่เก่งกาจที่สุดห้าคน ได้รับการกระตุ้นการเรียนรู้จากเอเทมมูแต่ละตน และเมื่ออัลสมัวโตขึ้น ก็จะได้รับองค์ความรู้ที่มาจากแหล่งกำเนิดของตัวเองด้วย

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องอดทนนะ” เจย์ให้กำลังใจ ที่จริงเจย์สามารถกางอาณาเขตช่วยอัลสมัวได้ แต่เขาอยากให้เด็กน้อยได้ฝึกจัดการด้วยตัวเองจึงไม่ช่วย

“อ้อ”

“ไปเถอะ เราทำให้ได้ซีอรอนานแล้ว”

วันนี้เจย์กับอัลสมัวเดินทางออกจากบ้าน แล้วมุ่งออกจากตัวเมืองขึ้นไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองซีอาน เพื่อไปยังวัดที่ถูกจัดอันดับให้เป็นหนึ่งในแปดวัดสำคัญแห่งนครฉางอันตั้งแต่สมัยราชวงศ์ถัง วัดต้าถังฮู้กั๋วซิงเจี้ยว หรือวัดซิงเจี้ยว ตามการเรียกสั้นๆ ของคนทั่วไป

สาเหตุสำคัญที่ทำให้วัดแห่งนี้ถูกจัดให้เป็นวัดสำคัญมาตั้งแต่โบราณ ก็เพราะสถานที่แห่งนี้คือที่ตั้งของเจดีย์บรรจุพระอัฐิของพระถังซัมจั๋งและสองศิษย์เอก สามพระเถระผู้ร่วมกันแปลพระไตรปิฎกที่กลายเป็นรากฐานสำคัญของศาสนาพุทธนิกายมหายานในประเทศจีน

เรื่องเล่าเกี่ยวกับการก่อสร้างวัดนี้ เกิดจากพระสรีระสังขารของพระถังซัมจั๋งถูกฝังไว้บนเนินเขาไป่หลูหยวน การมรณภาพของท่านสร้างความเสียใจให้แก่องค์จักรพรรดิถังเกาจงอย่างมาก ทุกครั้งที่ทอดพระเนตรจากตำหนักต้าหมิงกงไปยังเนินแห่งนี้ พระองค์ก็จะทรงกันแสงอยู่เสมอ

หลังจากที่พระถังซัมจั๋งมรณภาพไปได้ห้าปี พระมเหสีบูเช็กเทียนจึงโปรดให้สร้างวัดซิงเจี้ยวบนเนินเขาหลังทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ และโปรดให้นำพระอัฐิธาตุของพระถังซัมจั๋งมาบรรจุไว้ภายในเจดีย์วัดซิงเจี้ยว

แทน เพื่อให้องค์จักรพรรดิเสด็จมาสักการบูชาได้สะดวก

เนื่องจากเป็นวัดที่อยู่นอกเมืองซีอาน ลักษณะโดยทั่วไปของวัด จึงคล้ายกับวัดในเขตชนบท ตลอดทางขึ้นเนินจะมีการประดับภาพ ฉลุลายเหตุการณ์สำคัญในทุกช่วงชีวิตของพระถังซัมจั๋งตั้งแต่เกิดจน มรณภาพ เจย์รัฐลึกลับใจภาพฉลุลายเหล่านี้มาก แต่ไม่ได้สนใจในมุมมอง ของพุทธศาสนิกชน เพราะในสายตาของเขา ภาพฉลุลายเหล่านี้มีคุณค่า ทางจิตวิญญาณด้วย

หนึ่งในศาสนาที่ถูกออกแบบมาได้อย่างมีเหตุมีผลมากที่สุดในโลก ก็คือศาสนาพุทธ และศาสดาของศาสนานี้อย่างพระพุทธเจ้าก็เป็นหนึ่งใน ศาสดาที่มีชีวิตอยู่ในช่วงยุคทองแห่งการตามหาความจริงเกี่ยวกับชีวิต นิรันดร์

ตั้งแต่เจย์ออกเดินในเส้นทางแห่งนิรันดร์ เขาก็ต้องศึกษาเกี่ยวกับหลักคิด ประวัติศาสตร์ และพัฒนาการด้านจิตวิญญาณของมนุษย์ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และเขาก็พบว่า ครั้งหนึ่งโลกเคยปรากฏช่วงเวลา ที่เต็มไปด้วยผู้ที่อุทิศตนค้นหาเพื่อการบรรลุจุดสูงสุดของเส้นทางนี้ อยู่ทั่วโลก

ยุคทองนั้นเกิดขึ้นในช่วง 500-600 ปีก่อนคริสตกาล ช่วงเวลานี้ ยังประจวบเหมาะกับการได้มีการสร้างเมืองอเล็กซานเดรียซึ่งเป็นที่ตั้งของ ห้องสมุดที่ใหญ่ที่สุดในโลกพอดี

ในยุคแห่งความรุ่งเรืองทั้งนี้ร้อยปีนั้น โลกได้ให้กำเนิดนักศาสนา และนักปรัชญาที่กลายเป็นผู้นำทางความคิด หรือศาสดาในศาสนาที่ แม้จะผ่านมามากหลายพันปีแล้วก็ยังคงอยู่

มหาวีระ ศาสดาของศาสนาเซน พระพุทธเจ้า ศาสดาของศาสนา พุทธ ไสกราติส นักปรัชญาของกรีก โซโรอัสเตอร์ ศาสดาของศาสนา

ไซโรอัสเตอร์แห่งอาณาจักรเปอร์เซีย ขงจื้อของลัทธิขงจื้อ และเล่าจื๊อของลัทธิเต๋า

ในบรรดานักปรัชญาเหล่านี้ พระพุทธเจ้าคือนักปรัชญาที่เจียรู้สึกประทับใจเป็นพิเศษ นั่นเพราะเขาเคยอ่านเจอคำตอบที่พระพุทธเจ้าตอบพระอานนท์ในพระไตรปิฎกที่ถามพระพุทธเจ้าว่า หลังจากที่พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว ใครจะเป็นผู้สืบสานศาสนา ผู้ใดคือศาสนาคณตต่อไปของศาสนาพุทธ

ดูก่อนอานนท์ บางทีพวกเขาจะฟังมีความคิดอย่างนี้ว่า ปาพจนมีพระศาสดาล่วงแล้ว พระศาสดาของพวกเราไม่มี ข้อนี้ พวกเขาไม่เพียงเห็นอย่างนั้น ธรรมและวินัยอันใด เราแสดงแล้ว บัญญัติแล้วแก่พวกเขา ธรรมและวินัยอันนั้น จักเป็นศาสดาของพวกเรา โดยกาลล่วงไปแห่งเรา²

สำหรับเจีย เส้นทางแห่งนิจันรันดร์ก็คือเส้นทางแห่งการปฏิบัติ และไม่ได้มีรูปแบบของการปฏิบัติรูปแบบเดียวที่ทำให้ไปถึงจุดหมายสุดท้ายแล้วในเส้นทางที่ยาวไกลนี้มีเพียงเจตจำนงที่ชัดเจนและความไม่ยอมแพ้เท่านั้นที่จะสามารถทำให้คนคนหนึ่งไปถึงจุดหมายที่คาดหวังว่า ธรรมคือหลักปฏิบัติ คือแผนการเดินทางรูปแบบหนึ่งของการเดินทางในเส้นทางนิจันรันดร์ การที่พระพุทธเจ้าให้ผู้ติดตามของท่านยึดตามหลักธรรม ไม่ได้ยึดที่ตัวบุคคล ก็เป็นหลักการเดียวกับที่วิทสอนเขาและพอมอดคนอื่นๆ ที่อยู่รอบตัววิท ในท้ายที่สุด จุดหมายปลายทางของแต่ละ

² เนื้อความจากพระไตรปิฎก เล่มที่ 10 พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ 2 ทีฆนิกาย มหาวรรค

คนก็ไม่เหมือนกัน

เส้นทางของแต่ละคนอาจเหมือนหรือแตกต่างกันไปบ้างก็ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่เพื่อลดความเสี่ยงในการทำผิดพลาดในเรื่องที่ไม่จำเป็น กลุ่มคนที่มีเป้าหมายคล้ายกันก็ควรเรียนรู้ ‘หลักยึดพื้นฐาน’ เพื่อที่จะได้ไม่ต้องทำในสิ่งที่ไร้ประโยชน์ จนทำให้ต้องสิ้นเปลืองเวลามากเกินไป

ว่ากันว่าอารยธรรมจีนหลอมรวมจากหลักปรัชญาสามสาย ได้แก่ พุทธ ขงจื๊อ และเต๋า โดยจะเห็นการหลอมรวมของหลักคิดหลักปฏิบัติของทั้งสามปรัชญาอยู่ในทุกองก์ของวัฒนธรรมจีน แล้วคนที่ทำให้ปรัชญาพุทธฟุ้งหวนจนกลายเป็นหนึ่งในสามขุมความเชื่อได้ก็คือ ได้อี๋เสวียนจิ้ง หรือพระถังซัมจั๋ง ที่หลายคนคุ้นหูจากการอ่านวรรณกรรมเรื่อง ไซอิ๋ว

ในมุมมองของเจย์ ไม่ว่าจะเป็ศาสนาหรือลัทธิอะไรก็ตาม ถ้าขาดผู้เผยแผ่ก็จะหายไปเร็วที่สุด เพราะไม่ว่าจะเป็นภพवादหรือตำรา ถ้าไม่มีคนอ่าน ไม่มีคนปฏิบัติ ก็เท่ากับไม่มี

สาเหตุที่พระถังซัมจั๋งพยายามแปลตำราเพื่อเผยแผ่พระไตรปิฎกจึงเป็นเพียงหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้ท่านกลายเป็นบุคคลสำคัญเท่านั้น แต่เหตุผลหลักก็คือ ตัวท่านเองก็เป็นพระนักปฏิบัติที่ดี ดีขนาดไหนก็ดูได้จากศิษย์เอกทั้งสองของท่าน ที่ภายหลังถูกนำอัฐิมาเก็บไว้ที่วัดแห่งนี้ด้วยกัน

เมื่อผู้คนศรัทธาในธรรม ยึดถือหลักปฏิบัติ ศาสนาก็จะคงอยู่ตลอดไป เพราะเหตุนี้เจย์ถึงได้ชื่นชมพระพุทธรูปเจ้าที่เล็งเห็นกลไกการคงอยู่และล่มสลายของความเชื่อนี้ แล้วเจย์ก็เชื่อด้วยว่า การที่พระพุทธรูปเจ้าสามารถตอบคำถามที่ซับซ้อนนี้ด้วยหลักการที่เรียบง่ายที่สุดได้ ก็น่าจะมาจากการศรัทธาที่มั่นคงใน ‘ธรรม’ ของตัวเอง ว่าถ้าผู้ติดตามของ

ท่านทำตาม จะค้นพบเส้นทางไปสู่จุดหมายปลายทางแน่นอน

บนโลกนี้ ไม่ว่าจะศาสนา วิทยาศาสตร์ หรือเวทมนตร์ ต่างก็เชื่อมั่นในหลัก ‘ใครทำคนนั้นได้ ลงมือทำจึงเห็นผล’ ทั้งนี้ แล้วยิ่งจุดมุ่งหมายของคนฝึกอยู่สูงหรือทำได้ยากเพียงใด หนทางเหล่านั้นก็ยิ่งคัดเลือกแค่คนที่คิดจริงทำจริงเท่านั้นถึงจะผ่านด่านแต่ละด่านได้

“เจย์มองภาพผลลุลายนี้ทำไม” อัสมิเวธถาม

“ฉันไม่ได้มองภาพผลลุลาย แต่มองชีวิตของคนคนหนึ่งต่างหาก”

เจย์ตอบแล้วก้าวเท้าเร็วขึ้นจนไปถึงหอเก็บพระไตรปิฎก

ตามประวัติศาสตร์แล้ว ได้ชื่อเสวียนจิ้งมรณภาพในปีคริสต์ศักราชหกร้อยหกสิบสี่ ในวัยหกสิบสองปี นับรวมเวลาที่ได้อุทิศตนเพื่อพุทธศาสนาทั้งสิ้นสี่สิบสองพรรษา แต่ถ้านับตั้งแต่การบรรพชาเป็นสามเณรตอนอายุสิบสามปี ก็ถือได้ว่าบุชฌนียบุคคลท่านนี้อุทิศเวลาเกือบห้าสิบปีเพื่อเผยแผ่ศาสนา

สิ่งที่คนธรรมดาผู้ก็คือ ได้ชื่อเสวียนจิ้งและลูกศิษย์ทั้งสองของท่านได้แก่ ได้ชื่อกุกยจีกับได้ชื่อหยวนเซอไม่ได้มรณภาพอย่างที่ทุกคนเข้าใจ แต่เป็นการสำเร็จบรรลุธรรมระดับสูงสุด และตามความเชื่อของศาสนาพุทธ หากพระอรหันต์สำเร็จธรรมแล้วจะต้องละจากกายหยาบเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้อื่นก่อกรรมกับพระคุณเจ้าได้อีก และนับแต่นั้นพระรูปนี้ก็จะอยู่ในกายทิพย์ตลอดไป

พลังของพระอรหันต์ในศาสนาพุทธนั้นเหมือนจะอยู่ตรงกลางระหว่างสปีริตเชล เนโครแมนเซอร์ และกลาสโซล เพราะคนกลุ่มนี้สามารถติดต่อสื่อสารกับกลุ่มสปีริตได้กว้าง ตั้งแต่ปีศาจ ภูตผี ทั้งยังสามารถกางอาณาเขตโดยใช้พลังแห่งการบำเพ็ญเพียร รวมถึงได้รับเอาพลังจากสิ่งแวดล้อมมาเป็นพลังของตัวเองได้

ด้วยคุณสมบัติทั้งหมดนี้เอง ศาสตร์เวทมนตร์ในตะวันตกจึงจัดให้ พระสงฆ์ที่บรรลุนิพพานขั้นสูงสุดอยู่ในกลุ่มกาลาสโซล เช่นเดียวกับเซียนที่อยู่ ในลัทธิเต๋า คงจะมีแต่นักปราชญ์ในลัทธิหยูหรือลัทธิขงจื้อเท่านั้นที่เมื่อ บรรลุนิพพานแล้วจะใช้พลังอยู่ในขอบข่ายของผู้ใช้ศาสตร์ก็ลดทอนไปได้

ถ้าจะวัดกันแล้ว ยันต์แปดทิศของลัทธิเต๋าน่าจะใกล้เคียงกับศาสตร์ อะบลามีลินของทางตะวันตกที่สุด และเป็นลัทธิเต๋าก็เช่นกันที่มีการให้ คำจำกัดความของคำว่า ‘เซียน’ อย่างชัดเจน ขณะที่ศาสนาพุทธก็ ‘ไม่น้อยหน้า’ เพราะพวกเขาพูดถึงนิพพานหรือการบรรลุขั้นสูงสุด โดย ตามคำจำกัดความ เมื่อสำเร็จอรหัตต์แล้วจะสามารถออกจากวิภังขาร ได้ ยุติวงจรการเกิดแก่เจ็บตาย นี่ก็ถือว่าเข้าข่ายการเป็นผู้วิเศษเช่นกัน

สิ่งที่น่าตื่นตะลึงสำหรับผู้วิเศษของชาวตะวันออกก็คือ พวกเขา มักไม่ได้มีการปะทุพลังหรือมีพรสวรรค์มาแต่กำเนิด หรือสามารถพูดว่า พ่อมดตะวันออกเชื่อเรื่องการฝึกฝนเพื่อขัดเกลาจนสำเร็จมรรคผลมากกว่า ดังนั้นพวกเขาจึงมีรูปแบบการฝึกฝนหลากหลายและเข้มงวดมาก แล้ว ด้วยการฝึกฝนนี้เอง ในสายตาของพ่อมดตะวันตกที่เชื่อเรื่องสายเลือด เวลาประเมินที่มาที่ไปของพ่อมดตะวันออก ก็มักจะพบว่าพ่อมดหรือ ผู้วิเศษแปดในสิบคนของตะวันออกเป็นเอลเดอร์

เอลเดอร์คือบุคคลที่มีการปรากฏของพลังหลังจากอายุครบสิบห้า ปี ในตะวันตกพ่อมดเอลเดอร์ส่วนใหญ่ถ้าไม่มีพลังอ่อนแอไปเลยก็จะ แข็งแกร่งมาก ยกตัวอย่างเอลเดอร์ที่แข็งแกร่งที่สุดคนหนึ่ง ในโคมาเลีย อย่างมาสเตอร์มูซอล วอร์เดซ ก็ได้ เพราะเขาคือสปีเรียลที่เก่งที่สุดในโลก คนคนนี้ก็เป็เอลเดอร์ที่พลังปะทุหลังจากผ่านช่วงเวลาปกติไป แล้ว

ถ้ายึดตามหลักการนี้กับการประเมินได้ชื่อทั้งสามอย่างได้ชื่อ

เสวียนจิ้งและศิษย์เอกทั้งสองของเขา ก็สามารถพิสูจน์ได้ว่าพวกเขา ทั้งสามเป็นเอลเดอร์เช่นกัน ทั้งยังเป็นเอลเดอร์ที่สามารถก้าวไปจนถึง จุดสูงสุดอย่างผู้วิเศษได้ด้วย

เจย์ไม่ได้รู้จักได้ชื่อรูปนี้เป็นการส่วนตัว แต่พระรูปนี้รู้จักและสนิท กับคุณปู่เจียงจือหยางของเขาดี ทุกปีคุณปู่เจียงจะเดินทางมาที่วัดนี้เพื่อ เดินหมากกับได้ชื่อเสวียนจิ้งหนึ่งกระดาน แต่ปีนี้คุณปู่เจียงไม่สามารถ มาได้จึงขอให้เจย์ที่อยู่ชานเมืองเดินทางมาแทน

เจย์อยู่ชานเมืองมาเกือบสองปีแล้ว เขาไม่เคยมาที่วัดนี้เลย แต่เขารู้ว่าที่นอกเมืองชานเมืองมีอาณาเขตของกลาสโซลหนึ่งที่ไม่ยิ่งใหญ่เหมือนกับพระราชวังปรโลก แต่ก็แข็งแรงไม่แพ้กัน นั่นทำให้เขาตระหนักได้ว่า แค่เมืองชานเมืองเดียวก็มีกลาสโซลที่ทรงอำนาจอาศัยอยู่อย่างน้อย สองคน

นี่ยังไม่นับคุณปู่เจียงที่อยู่มาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ซาง ก็เป็นกลาสโซล ที่เก่งเป็นลำดับต้นๆ ของโลกด้วย จึงไม่น่าแปลกใจเลยว่าทำไมแผ่นดิน จีนถึงเป็นเพียงชาติเดียวในโลกที่สามารถรักษาอารยธรรมของตัวเอง มาได้หลายพันปี

“อามิตาพุทธ ประสภสก็อต วัดของพวกเราวันนี้เป็นอย่างยิ่งที่ ท่านมาเยี่ยมชมในวันนี้”

เสียงอ่อนโยนของพระสงฆ์ร่างเล็กในจีวรกลางเก่ากลางใหม่ ทำให้ เจย์ที่เพิ่งก้าวเข้าสู่หอพระไตรปิฎกรับปล่อยร่างอัลโมวให้ยืบนบพั้น แล้ว พนมมือโค้งคำนับพระสงฆ์รูปนั้นอย่างนอบน้อม

ในเวลานี้มีพอมดมไม่กี่คนบนโลกที่สามารถเข้าใกล้เจย์ได้โดยที่เขา ไม่รู้สึกตัว แน่แน่นอนว่าถ้าคนคนนั้นมีสถานะเท่ากับผู้วิเศษก็เป็นอีกเรื่อง ดังนั้น ถ้าเจย์เดาไม่ผิด พระสงฆ์รูปนี้คงเป็นหนึ่งในศิษย์เอกของได้ชื่อ

เสวียนจิ้ง แล้วอีกฝ่ายก็เหมือนรู้อยู่ก่อนแล้วว่าเจย์พุดภาษาจีนไม่ได้ จึงเลือกใช้ภาษาสันสกฤตแทน

เจย์พุดภาษาสันสกฤตได้ เพราะมันเป็นหนึ่งในภาษาที่เป็นรากของภาษาโบราณในแถบเอเชียทั้งหมด เมื่อเขาต้องการศึกษาประวัติศาสตร์เกี่ยวกับพื้นที่แถบนี้ เขาจึงเลือกเรียนภาษาสันสกฤต

“ทำให้ได้ชื่อต้องลำบากขึ้นรอแล้ว ผมมัวแต่ชื่นชมความสงบในวัดนี้นานไปหน่อยเลยเดินเข้ามาช้า”

“ไม่ช้าเลย เสิญทางนี้เกิด ท่านอาจารย์กับประสกวิทกำลังประลองหมากกันจนใกล้จะรู้ผลแล้ว”

“วิท?”

“ขอรับ ประสกวิทมาถึงวัดเราตั้งแต่เมื่อสามวันที่แล้ว ตลอดสามวันทั้งคู่ได้ประลองหมากกันมาสิบตา ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ ตาที่กำลังเล่นอยู่นี้น่าจะเป็นตาตัดสินก่อนจะถึงเวลาที่ปกติประสกวิทจะมาถึง”

เจย์ได้ยินอย่างนั้นก็ตีความได้ว่า ช่วงเวลานี้ของทุกปี ไม่เพียงแต่คุณปู่เจียงเท่านั้นที่มีนัดกับได้ชื่อเสวียนจิ้ง แต่ยังมีวิทด้วย

“ได้ชื่อ ตาท่านแล้ว”

ขณะที่เจย์ก้าวเข้าสู่ห้องรับรองของหอกเก็บพระไตรปิฎก ก็ได้ยินเสียงที่เต็มไปด้วยความยินดีของวิท พอเดินเข้าไปใกล้ก็เห็นวิทกำลังนั่งกอดอกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ขณะที่พระสงฆ์หนุ่มใบหน้างดงามรูปหนึ่งกำลังก้มหน้าพิจารณากระดาษหมาก ก่อนจะเงยหน้าสบตาวิทแล้วยิ้มออกมาอย่างจนใจ

“นับว่าอาตมาได้เปิดหูเปิดตาแล้ว ตานี้ท่านชนะ”

“ฮ่าๆ ปีนี้ผมก็สามารถเอาชนะท่านได้ในที่สุด หลังจากที่สิบปี

มานี้แพ้มาดลอด เห็นถึงความขยันหมั่นเพียรของผมหรือยังละ”

“เกรงว่าตลอดหนึ่งปีมานี้ประสกวิตคงได้ประลองหมากกับสีกา
เมื่งบ่อยกระมัง กลหมากเหล่านี้้อตมาเคยเห็นจากบันทึกหมากของสีกา
เมื่งเมื่ออนานมาแล้ว”

“ก็มีบ้างเวลาขอโดยสารหอลืมชาติกลับไปวิซซอร์ อ้าวเจย์ นาย
มาแทนเหล่าเจียงละติ ไร้อัสโมว ทำไมตัวไม่โตขึ้นเลยละ”

อัสโมวที่เกาะขาเจย์อยู่ทำท่าจะอ้าปากเอ่ยแย้ง แต่โดนแอนนิมอส
กระซิบห้าม เพราะเมื่ออยู่ในอาณาเขตวัดจำเป็นต้องรักษามารยาททั้งกาย
วาจา ใจ แม้อัสโมวจะเป็นปีศาจ แต่ก็ถูกเจย์และครอบครัวสกัดสอน
มารยาทในฐานะมนุษย์เป็นอย่างดี ดังนั้น แทนที่จะเถียง ก็เลยหันหน้า
หนีวิทแล้วเอาหน้าแนบกับขาของเจย์แทน

“อัสโมวทำความเคารพผู้ใหญ่ก่อน” เจย์เอ่ยพลางตบมือที่หลัง
ของปีศาจน้อยเบาๆ อัสโมวจึงหันมาพนมมือเลียนแบบท่าของเจย์ จาก
นั้นหนึ่งคนหนึ่งปีศาจก็โค้งคำนับได้ชื่อหนุ่มตรงหน้าอย่างนอบน้อม

“เป็นปีศาจที่อ่อนโยนจริงๆ สมแล้วที่เป็นอัสโมวที่เกิดจากผู้เป็น
เลิศทั้งห้า”

เมื่อได้ชื่อเสวียนจิ้งเอ่ยอย่างนี้ ร่างกายเล็กของแอนนิมอส ซีโร
และกิติมก็ปรากฏขึ้นที่เหนือหัวเจย์ แล้วแสดงท่าทางทำความเคารพได้ชื่อ
อย่างพร้อมเพรียง จากนั้นแอนนิมอสและซีโรก็หายตัวไป รวากับว่าที่
ออกมานั้นก็เพื่อให้เกียรติเจ้าของสถานที่เท่านั้น

ได้ชื่อเสวียนจิ้งไม่ได้โกรธกับการกระทำนี้ ดวงตาอ่อนโยนของ
พระหนุ่มยังคงจับจ้องไปที่กิติมแล้วเอ่ยว่า

“ประสวกิติมก็ดูสุขสบายดี ครั้งสุดท้ายที่เจอกันคือตอนที่ออตมา
ออกจาริกแสวงบุญไปที่อื่นเดีย หลายครั้งที่ท่านต้องลำบากช่วยเหลือ

อาดมา ยังไม่ได้ตอบแทนอย่างเหมาะสมเลย”

“ข้าไม่ได้ช่วยสักหน่อย เจ้านี้ดันมาอยู่ใกล้ๆ เองต่างหาก ถ้าไม่จัดการให้ออกไปพ้นๆ ก็ขวางหูขวางตาข้า”

เจย์ได้ยินอย่างนั้นก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ พลังตอบแทนกิติมว่า

“กิติมบอกว่า ยินดีที่ได้ช่วยเหลือ ไม่ได้หวังสิ่งตอบแทนครับ”

“โอ้ อย่างนั้นหรือ” ได้ชื่อเสวียนจึงเอ่ยอย่างไม่อยากเชื่อ แต่ก่อนที่เขาจะพูดอะไรต่อ วิทก็ลุกขึ้นแล้วผายมือให้เจย์

“หักทายกันพอแล้วนะ เจย์นั่งลงเร็ว เริ่มวางหมากได้แล้ว ถ้าตานี้ได้ชื่อแพ้อีกตา บางทีนายอาจจะได้ของดีติดไม้ติดมือกลับบ้านนะ”

เจย์มองวิทอย่างสงสัย จากนั้นก็มองไปยังได้ชื่อเสวียนจึงอย่างไม่อยากเชื่อ

“ไม่ใช่ว่าพระสงฆ์มีข้อห้ามเล่นการพนันหรือหเรอ”

“อาดมากับประสกเจียงไม่ได้ทำพนันกันหรือก เพียงแต่นี้เป็นของที่อาดมาอยากให้ประสกเอง เพราะอาดมาอยากพบประสกสักก็อต มาตลอด”

“อยากพบผม?” เจย์เอ่ยพลางเดินไปนั่งที่ตำแหน่งเดิมของวิท ขณะที่ได้ชื่อเสวียนจึงผายมือเป็นเชิงให้เจย์เป็นฝ่ายใช้หมากดำและวางหมากก่อน ท่าทางนั้นช่างคล้ายกับตอนที่เขาเดินหมากกับคุณปู่เถามาก ตั้งแต่ที่เขาส่งเถาจึงหงไปยังสวรรค์แล้ว เจย์ก็ไม่ได้เดินหมากกับใครอย่างจริงจังอีก

“อาดมาก็ดูเดินหมากกับประสกเถา ประสกเถาบอกว่า ประสกก็อตเป็นต้นกล้าที่แข็งแกร่ง เลยทำให้อาดมาอยากประลองฝีมือด้วยสักครั้ง แต่ประสกเถากลับอกว่าอาดมารังแกผู้เยาว์ อาดมาเลยรับปากกับเขาว่า ไม่ว่าจะประสกจะแพ้หรือชนะ อาดมาก็จะมอบสิ่งที่จำเป็นต่อ

เส้นทางนิจันรันดร์ของประสกอย่างน้อยหนึ่งอย่างให้เป็นของตอบแทน
น้ำใจ”

เจย์ฟังแล้วก็นิ่งงันไป อดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมาอย่างอ่อนโยน เขา
รู้ว่าเรื่องราวนี้ไม่น่าจะตรงไปตรงมาอย่างนั้น แต่เบื่อกลิ้งแล้วนี่น่าจะ
เป็นการขอร้องของคุณปู่เถาที่พยายามช่วยเขามากกว่า

แปะ!

เจย์วางหมากเม็ดแรกลงไปก่อนจะค้อมหัวแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียง
มุงมุ่นว่า

“ถ้าอย่างนั้นผมก็ไม่เกรงใจแล้ว”

ขอบคุณ

2

บาปกำเนิด

“อือ ไม่เลว ด้วยฝีมือขนาดนี้ ไม่สามารถเรียกท่านว่าต้นกล้า
ที่ดีได้แล้ว ต้องเรียกว่าเป็นต้นไม้ใหญ่ที่แข็งแกร่งต้นหนึ่ง”

เจย์ที่กำลังเก็บเมล็ดมากออกจากกระดานที่ปรากฏผลแพ้ชนะ
ได้ฟังแล้วก็หัวเราะออกมาแผ่วเบา

“ได้ซื้อชมเกินไปแล้วครับ ผมแพ้หลูดลูขนาดนี้”

“หลูดลูอะไร นายก็ต้านอยู่จนถึงหมากเม็ดสุดท้ายเลยนะ”
วิทที่เฝ้ามองอยู่ข้างกระดานหมากตลอดเอื่อยอย่างไม่เห็นด้วย ได้ซื้อ
เสวียนจิ้งก็พยักหน้ารับคำพูดวิทเหมือนกัน

“ผมถือนหมากดำด้วยนะครับ ถ้านับรวมแต้มต่อก็ไม่ใช่แต้มเดียว
แล้วครับ” เจย์แย้ง เขารู้ว่าคนเล่นหมากล้อมยุคเก่าไม่มีการคิดแพ้ชนะ
ที่แต้มต่อ ถึงอย่างนั้นหมากกระดานนี้เขาก็แพ้แม่ไม่มีแต้มต่อด้วยซ้ำ

“ไม่เอาনা ฉันยังแพ้ได้ซื้อตั้งหลายเกมเลย เขาเก่งมาก ฝีมือสูสี

กับนักพรตเถาเลย นึกไม่ถึงเลยว่านักพรตเถาจะสอนนายมาได้ขนาดนี้”

“ประสกล่นได้ดีจริงๆ ไม่ยอมแพ้จนถึงหมากตาสุดท้าย ตรงที่ต้องบุกก็บุกอย่างไม่ลังเล ตรงที่ต้องรับก็ตั้งรับได้อย่างใจเย็น ทั้งที่อายุน้อยแต่กลับเข้าใจกลหมากได้ดีกึ่งซึ่งขนาดนี้ น่าชื่นชมจริงๆ ถ้าไม่ใช่เพราะอาตมามีประสบการณ์มากกว่า วางกลหมากรูปแบบที่ซับซ้อนแบบที่ประสกลไม่เคยเห็นก็คงแพ้ไปแล้ว”

เจย์ฟังแล้วก็ทำได้แค่นับรับ แม้เขาจะรู้ว่าอีกฝ่ายพูดถูก ที่เขาพ่ายแพ้ก็เพราะไม่เคยเห็นกลหมากนี้มาก่อนจริงๆ แล้วถ้าได้ประลองกันอีกกระดานก็ไม่แน่ว่าเขาจะชนะ แต่การจะพูดอย่างนั้นต่อหน้าผู้ใหญ่ อีกทั้งยังเป็นเจ้าบ้าน ถือเป็นเรื่องเสียมารยาทเลยได้แต่ใช้ความเสียเปรียบคำแทน

ท่าทางนั้นทำให้ได้ชื่อเสียยิ่งยั้งรู้สึกชื่นชมในตัวชายหนุ่มคนนี้มากยิ่งขึ้น คนจีนชื่นชมคนต่อมตน แต่ไม่ได้สนับสนุนให้ด้วยค่าตัวเอง การทำความเข้าใจตัวเองเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด โดยเฉพาะคนที่ต้องการเดินทางไกล เพราะเส้นทางอันแสนยาวไกลนี้จะสำเร็จหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับว่าผู้ออกเดินทางครองสติและรักษาความตั้งใจของตัวเองได้จนถึงจุดหมายหรือเปล่า

แท้จริงแล้ว จุดหมายแม้จะอยู่สูงแค่ไหน มันก็เป็นแค่จุดจุดหนึ่งเท่านั้น ไม่ได้มีคุณค่าอะไรมากไปกว่าสัญลักษณ์ที่แสดงว่าการเดินทางได้สิ้นสุดลงแล้ว สิ่งที่เรียนรู้ได้จากระหว่างทางต่างหากคือการฝึกฝนที่แท้จริง

“ที่ผมมาวันนี้ ยังนำของที่คุณปู่เจียงฝากมามอบให้ได้ชื่อด้วยครับ”

หลังจากเก็บเม็ดหมากแล้วเจย์ก็เอ่ยถึงเรื่องที่เขาถูกฝากให้ทำ

อีกอย่าง

“ของเหลว? ประสกเฉียงข้างเป็นเพื่อนที่ดีจริงๆ ทั้งที่อาตมาไม่อยากให้เขาต้องลำบากตามหาสิ่งของต่างๆ ให้ แต่ทุกปีก็มักจะนำสิ่งของติดไม้ติดมือมาให้เสมอ”

เจย์หันไปมองอัลโมวที่นอนหนุนตักเขาอยู่ด้านข้าง โชคดีที่กระดานหมากวางอยู่ตรงกลางตั้งขนาดใหญ่ แม้ผู้เดินหมากทั้งสองคนนั่งลงประจันหน้ากันแล้วก็ยังมีที่เหลือให้เด็กน้อยได้นอน แล้วเพราะอัลโมวนอนคว่ำอยู่ มันเลยง่ายสำหรับเจย์ที่จะเปิดกระเป๋าทิ้งไว้เมื่อเจ้าตัวน้อยตบอกขอรับภารกิจแบกของที่ต้องเอามาให้ได้ชื่อเอง

“คุณปู่เจียงจำเป็นต้องไปจัดงานประมุขที่อเมริกาจริงๆ เลยต้องผิตินัด คุณปู่เสียตายนมาก แต่ได้ย้ากับผมว่าจะต้องมอบของสิ่งนี้ให้ได้ชื่อให้ได้ครับ”

สิ่งที่เจย์ดึงออกมาเป็นม้วนผ้าไหมที่ดูเก่าแก่ม้วนหนึ่ง เจย์ไม่รู้หรอกว่าด้านในเป็นภาพอะไร แต่ถ้าจะให้เขาเดา ม้วนภาพนี้น่าจะต้องมีความเกี่ยวข้องกับได้ชื่อ เพราะเขาสังเกตเห็นว่า ร่องรอยที่อยู่บนม้วนภาพซึ่งเคยสงบเสงี่ยมและระมัดระวังตัวกับเขามาตลอดทางดูกระตือรือร้นมากขึ้นเมื่อได้ชื่อรับของไป

สิ่งที่เจย์ไม่เคยคาดคิดก็คือ เมื่อได้ชื่อเสวียนจิ้งรับม้วนภาพนี้ไป ท่านก็คลี่เปิดออกทันที แล้วเมื่อม้วนภาพถูกคลี่ออก ก็พบว่ามันเป็นคือภาพอักษรที่เขียนได้สวยงามผืนหนึ่ง ที่สำคัญ ได้ข้อความยังลงชื่อผู้เขียนและตราประทับเอาไว้

เจย์อ่านภาษาจีนไม่ออกเลยไม่รู้ว่าเป็นใครเป็นคนเขียน แล้วข้อความนี้หมายความว่าอะไร แต่วิทอ่านออกเขาจึงอ่านและแปลมัน

“ผู้เล่นมักดูเกมไม่ออก แต่ผู้ชมมักอ่านเกมได้ทะลุปรุโปร่ง...นี่เป็น

ข้อความจากชีวประวัติของหยวนชิงฉงในหนังสือพงศาวดารแห่งราชวงศ์
ถึงไม่ใช่เธอเอง ถึงเกาจงฮ่องเต้พระองค์นี้ตั้งใจเขียนอักษรภาพนี้เพื่อบอก
ได้ชื่อหรือเปล่าว่าเขารู้แล้วว่าได้ชื่อยังมีชีวิตอยู่”

ได้ชื่อเสวียนจิ้งจ้องมองภาพนั้นอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะตอบพร้อมกับ
ม้วนเก็บภาพนั้นไปด้วยว่า

“พระองค์ไม่ได้ตั้งใจทำอย่างนั้นหรอก นี่เป็นสิ่งที่อาตมาฆ่าเดือน
เขาตั้งแต่ครั้งเขายังเยาว์วัยเท่านั้น ไม่นึกว่าเขาจะจดจำมันได้ แล้วดู
จากลายพระหัตถ์ที่แม้จะสวยงามแต่กลับไร้เรี่ยวแรง อาจเป็นไปได้ว่า
พระองค์จะเขียนในช่วงสุดท้ายของพระชนม์ชีพ...ก็ยังมี ช่างโชคดี นั่น
เป็นช่วงเวลาที่ดีในการตกตะกอนหลายสิ่งหลายอย่างก่อนจะจากโลกนี้
ไป”

‘จดจำแล้วจะได้อะไร ตกตะกอนแล้วอย่างไร หลี่จู้³ ผู้นี้เกิดมา
โชคดีได้สืบต่ออาณาจักรอันรุ่งเรืองของพ่อ ทำงานก็พอใช้ได้ แต่กลับ
ไม่รับรู้ถึงภัยเงียบของการล่มสลายของราชวงศ์ตัวเอง เอาแต่สร้างเรื่อง
วุ่นวายในวังหลังไม่หยุด เฮอะ! เขาคิดว่าเขาเป็นผู้ชม แต่ที่จริงก็เป็นได้
แค่ผู้เล่นที่ถูกใช้แล้วทิ้งเท่านั้น’

คำพูดเหน็บแนมของกิติมแฝงไปด้วยความเย็นชาอยู่บ้าง แต่
ก็เหมือนทุกครั้งที่กิติมพูดถึงเรื่องราวในอดีต เขาก็แค่หงุดหงิด แต่ก็
ดูเหมือนจะสนุกที่ได้เห็นความพินาศของคนอื่น ในความคิดของเจย์ กิติม
น่าจะเข้าใจอักษรภาพนี้ได้ดีกว่าทุกคน

ผู้เล่นมักดูเกมไม่ออก แต่ผู้ชมมักอ่านเกมได้ทะลุปรุโปร่ง ที่จริง
เป็นคำสอนที่มุ่งให้ผู้คนอย่าเพิ่งความสนใจใฝ่ปัญหาอย่างใกล้ชิดเกินไป

³ พระนามเดิมของฮ่องเต้ถึงเกาจงเมื่อครั้งยังเป็นองค์รัชทายาท

จนลืมนองภาพรวม แต่น่าเสียดายที่กว่าผู้คนจะสามารถทำได้อย่างนั้นจริงๆ คนผู้นั้นก็อาจจะต้องผิดพลาดนับครั้งไม่ถ้วนก่อนจะรู้แจ้ง

“ท่านหันหลังให้ทางโลกมาหลายพันปีแล้ว ทำไมถึงยังให้เสียง-
จ้อหยาดตามหาของพวกนี้อยู่ล่ะ”

พอเจย์ไต่ยินวิถิตามอย่างนั้น เขาก็นึกสงสัยเหมือนกัน แต่ก่อนที่
จะได้ยินคำตอบ เขาก็มองเห็นสายใยที่พันเกี่ยวในม้วนผ้าที่ดูกระตือรือร้น
นั้นค่อยๆ จางหายไปพร้อมกับม้วนภาพที่ถูกม้วนเก็บอย่างเรียบร้อย

‘การสลายร่องรอยแบบนี้ คล้ายกับวิธีการของสก็อตเลย ไม่ใช่
วิธีการจับคู่แล้วหายไป แต่เป็นการทำลายฝ่ายเดียว จากที่บอกว่าคุณปู่
เจียงมักนำของมาให้ หรือว่าเป็นของของคนที่มีความเกี่ยวข้องกับได้ชื่อ
แต่ได้ชื่อสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วนี่นา ทำไมถึงต้องทำแบบนี้ด้วย’
เจย์คิด

‘นี่อาจจะเป็นข้อเสียเพียงอย่างเดียวของผู้วิเศษที่เริ่มจากการเป็น
เอลเดอร์ พวกเขามีช่วงเวลาที่จะสร้างสายใยนานเกินไป ตราบใดที่ยัง
เป็นมนุษย์ ไม่อาจหลีกเลี่ยงการทิ้งร่องรอยได้ การบรรลุนระดับสูงสุดก็แค่
ช่วยป้องกันไม่ให้เกิดการสร้างพันธะใหม่และป้องกันไม่ให้พันธะเก่ากลับมา
สร้างปัญหามากกว่า แต่มันก็เหมือนระเบิดเวลา ผู้วิเศษที่มาจากเอลเดอร์
ส่วนใหญ่ก็เลยต้องใช้เวลาหลังจากที่ก้าวสู่จุดสูงสุดในการจัดการปัญหา
นี้อีกพักใหญ่เลย แต่สิ่งนี้จะไม่เกิดกับผู้วิเศษที่มาจากพอมดทั่วไป’

เจย์หลบตาลงเล็กน้อยเพื่อบมองอัลโมว ขณะที่สมองของเขากำลัง
ทำความเข้าใจคำพูดของกิติม โลกนี้มีวิถีในการเป็นผู้วิเศษหลายทาง
แต่ทุกทางจะมีข้อเสียหรือสิ่งที่ไม่น่าประทับใจเป็นของตัวเอง

อย่างวิถีของวิทก็คือการสูญเสียร่างกาย วิธีการของเจย์คือการ
สูญเสียตัวตน วิธีการก้าวข้ามของผู้ฝึกตนทางฝั่งตะวันออกก็มีเหมือนกัน

แล้วเพราะสิ่งที่ไม่น่าพึงประสงค์ที่มักเจอในผู้บรรลุนั้นสูงสุดของชาวตะวันออกเป็นแบบนี้เอง เลยยังเป็นหลักฐานยืนยันว่า พอมดส่วนใหญ่ของทวีปฝั่งตะวันออกเป็นเอลเดอร์มากกว่าพอมดโดยกำเนิด

เขาจำได้ว่าตัวเองเคยอ่านงานวิจัยของสก็อตที่พูดถึงวิธีการที่ทำให้มนุษย์ที่มีอายุเลยวัยไปแล้วกลายเป็นเอลเดอร์ได้ แม้จะมีหลายวิธี แต่ทุกวิธีจะมีกลไกคล้ายกัน นั่นคือ ฎกกระตุ้นอย่างรุนแรงจนสามารถทำลายไซโตรอนที่กักขังพลังแห่งชีวิตได้

ถ้าจะพูดให้เห็นภาพก็คือ การกำหนดเกณฑ์เวลาของการปะทุพลังให้อยู่ที่อายุสิบห้าปีไม่ได้กำหนดขึ้นมาวูๆ แต่มันเป็นการกำหนดจากข้อมูลที่เก็บสถิติและความรู้ทางด้านสรีรศาสตร์ของพอมดแม่มด

พอมดแม่มดที่เป็นมาแต่กำเนิดมักปะทุพลังก่อนอายุสิบห้าปีนั้น เพราะมีแค่ช่วงเวลาสิบห้าปีเท่านั้นที่ไซโตรอนจำกัดศักยภาพของร่างกายยังไม่แข็งแกร่งมาก

เมื่อมันแข็งแกร่งไม่มาก และมีพลังจากภายในร่างกายของพอมดแม่มดรุ่นเยาว์มาปะทะ มันก็จะสลายหายไปง่ายกว่า นอกจากนี้ หลังจากไซโตรอนนี้ถูกทำลาย พลังมหาศาลที่ปะทุจากภายในสู่ภายนอกก็จะช่วยปรับปรุงร่างกายของเจ้าของพลังอย่างมหาศาลโดยไม่ทิ้งผลเสียระยะยาวใดๆ แก่ร่างกายนั้นด้วย

ในทางกลับกัน การปะทุพลังของเอลเดอร์คือการใช้พลังงานภายนอกมากระตุ้นหรือเข้ามาทำลายไซโตรอนนี้โดยตรง แต่ร่างกายของมนุษย์หลังอายุสิบห้าปีนั้นมีความแข็งแกร่งมาก การบังคับทำลายไซโตรอนจะทำให้เกิดการระเบิดของพลังรุนแรงหลายเท่าตัว

ไม่ว่าการกระทำนี้จะเกิดขึ้นอย่างตั้งใจหรือเป็นอุบัติเหตุ มันก็เหมือนเป็นการเสี่ยงโชคอย่างหนึ่ง การปลดไซโตรอนแบบนี้จะก่อให้เกิด

บาดแผลใหญ่ที่แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ถึงอย่างนั้นบาดแผลที่เล็กที่สุดก็ยังเป็นบาดแผลที่ทิ้งร่องรอยความเสียหายให้แก่เอลเดอร์คนนั้นแบบที่ไม่อาจแก้ไขได้ ยกเว้นแต่ว่าคนคนนั้นสำเร็จขั้นสูงสุดศาสตร์วิทยาศาสตร์หนึ่ง

ในโลกตะวันตกไม่ค่อยพบพอมดเอลเดอร์ที่ก้าวไปยังจุดสูงสุดได้มากเท่าไร ทั้งยังมีการระบุไว้ในเอกสารหลายชิ้นด้วยว่า บาดแผลเหล่านี้จะทำให้พอมดเอลเดอร์คนนั้นมีความก้าวหน้าในการฝึกศาสตร์เวทมนตร์ช้ากว่าพอมดปกติด้วย พอเป็นแบบนี้ โลกเวทมนตร์ตะวันตกจึงชอบเรียก ‘ร่องรอย’ เหล่านี้ว่า ‘บาปกำเนิด’

ขณะที่ในโลกเวทมนตร์ตะวันออก พวกเขามีเอลเดอร์จำนวนมาก และค้นพบวิธีการมากมายในการใช้ร่องรอยนั้นให้เป็นประโยชน์ พวกเขาจึงไม่ได้มองสิ่งนี้เป็นตัวร้าย แต่เป็นสิ่งที่ต้องก้าวผ่าน เลยเรียกสิ่งนี้ว่า ‘เคราะห์กรรม’

สำหรับพอมดตะวันออกแล้ว แม้แต่โช่ตรวนที่จำกัดศักยภาพร่างกายมนุษย์เอาไว้ก็นับว่าเป็นเคราะห์กรรมอย่างหนึ่ง พวกเขาจึงเรียกการรับเคราะห์กรรมเหล่านี้ว่า ‘การผ่านด่านเคราะห์’

การฝึกตนของพวกเขาเขียนในลัทธิเต๋าก็มีเรื่องเล่าที่ต้องผ่านด่านเคราะห์มากมาย แต่ละด่านก็ล้วนแล้วแต่ทรมาทรมานทั้งนั้น แต่ถ้าผ่านได้ ผลที่ตามมาก็คือการสลายเคราะห์กรรมเหล่านั้นไปที่ละน้อยรวมไปถึงการผลักดันตัวเองให้แข็งแกร่งขึ้น

ในสวนพุทธศาสนานั้นนอกจากจะละมุนละม่อมกว่า เพราะเน้นไปในทางควบคุมการกระทำตัวเองไปพร้อมๆ กับขัดเกลาเพื่อชำระล้างจิตใจอย่างสม่ำเสมอ ถึงอย่างนั้นศาสนาพุทธก็ยังเชื่อเรื่องเจ้ากรรมนายเวร ชาตិภพ การเวียนว่ายตายเกิด คนคนหนึ่งจะต้องฝ่าด่านหลาย

ภพหลายชาติเพื่อบรรลุธรรมขั้นสูงสุด

ไม่ว่าจะเป็นเซียนหรือพระอรหันต์ ถ้าพวกเขาเป็นเอลเดอร์ หลังจากบรรลุถึงขั้นสูงสุดและไม่ได้รับผลกระทบจากเคราะห์กรรมเหล่านี้แล้ว พวกเขาส่วนใหญ่ก็มักจะใช้เวลาที่มีเหลืออย่างมากมาหลังจากนั้น ในการสลายพันธะที่ตามติดร่องรอยเหล่านั้น

การกระทำนี้ไม่ใช่เพื่อสนองความต้องการของตัวเอง แต่มันคือการตอบแทนให้แก่ทุกสิ่งทุกอย่างที่ขัดเกลาพวกเขา แน่แน่นอนว่านี่ไม่ใช่ข้อบังคับ แต่เอลเดอร์ระดับสูงทุกคนมักจะทำอย่างนั้น

การสำเร็จอรหันต์ไม่ได้หมายความว่า จะหลุดพ้นจากเคราะห์กรรม เพียงแต่พวกเขาจะได้รับผลกระทบจากสิ่งเหล่านี้น้อยลงเท่านั้น ถึงอย่างนั้น ด้วยอายุขัยอันยาวนานของผู้สำเร็จมรรคผลและความรับผิดชอบต่อการกระทำของตัวเอง ผู้บรรลุธรรมเหล่านี้ก็มักจะต้องใช้เวลาที่เหลือเพื่อจัดการเรื่องที่ค้างคาให้หมดไป

“เหลืออีกเยอะไหม” วิทอดถามไม่ได้

“เหลือไม่มากเท่าไร เพราะบางสิ่งก็ไม่จำเป็นต้องจัดการแล้ว แต่ประสกเจียงหวังดีกับอาตมา เขาบอกว่า อย่งไรเขาก็อยู่ในแวดวงนี้อยู่แล้ว เลยรับเป็นธุระให้ตามสมควร”

“ให้ผมช่วยไหม”

ได้ชื่อสายหน้า “สำหรับผู้มีสถานะอย่างเราแล้ว การมีอะไรให้ทำบ้างไม่ใช่เรื่องดีหรอก ไม่อย่างนั้นเด็กน้อยของประสกคนนั้นก็อาจไม่มีแรงที่จะใช้ชีวิตต่อมาจนถึงตอนนี้”

วิทหนึ่งไปจากนั้นก็ยิ้มออกมา

“ได้ชื่อพูดได้ดี ใครว่าบาปกำเนิดเป็นสิ่งเลวร้ายกัน สำหรับบางคน มันกลับเป็นเรื่องดีเสียมากกว่า”

เจย์ฟังแล้วนึกสงสัยว่า ‘เด็กน้อย’ ในบทสนทนา^{นี้}คือใคร แต่ก่อนที่เขาจะเอ่ยถามออกมา ก็รับรู้ได้ถึงน้ำหนักรจากแขนของวิทที่โอบไหล่เขาและกระแสดเสียงร่าเริงของอีกฝ่าย

“เอาเถอะ ของเยี่ยมก็ได้ส่งมอบแล้ว คราวนี้ก็ต้องพูดถึงรางวัลใช่ไหม ถึงจะแพ้แต่ก็ยังได้รางวัลไม่ใช่หรือ ได้ชื่อเอาของขวัญออกมาเร็วเข้า”

ได้ชื่อเสียอันจ้วงว้างม้วนภาพอักษรไว้ข้างตัว จากนั้นก็หยิบกล่องไม้ธรรมดากล่องหนึ่งมายื่นให้เจย์ เจย์รับมา แต่เขาไม่ได้รับเปิดออกดู การกระทำนั้นไม่ได้ทำให้ได้ชื่อแปลกใจ จึงถามว่า

“ประสกรู้อยู่แล้วหรือ”

เจย์เงยหน้าขึ้นมองคนถามแล้วยิ้ม

“ไม่ครับ ผมเคยเห็นกล่องนี้แค่ครั้งเดียว และเป็นภาพที่มันอยู่ในมือผม ตอนนั้นผมไม่รู้ว่าเป็นคนไหน แต่ตอนนี้ผมรู้แล้ว ขอขอบคุณครับ ผมจะเก็บไว้อย่างดีเลย”

“รับของขวัญแล้วก็ต้องเปิดดูสิ นี่เป็นมารยาทนะ” วิทเร่ง แต่เจย์กลับส่ายหน้า

“สักวันผมจะต้องเปิดแน่นอน แต่ไม่ใช่ผมคนนี่หรือที่เป็นคนเปิด”

วิทเอียงคอมองเจย์

“นายจะเก็บไว้ให้เขาหรือ”

“เพราะเขาจำเป็นต้องมีมันครับ”

วิทเลิกคิ้วก่อนจะยิ้มยิ้มเจ้าเล่ห์

“อยากรหาคนส่งมอบหรือเปล่า ผ่าฉันไว้ได้นะ”

เจย์ฟังแล้วก็ยิ้ม แต่กลับไม่ได้ส่งกล่องนี้ให้วิท เขานำกล่องไม้

ใส่เข้าไปในกระเป่าเป้ของอัลโมวพกลางตอบว่า

“ตอนนี้ผมยังไม่มีอะไรจะฝากคุณหรือครับ แต่ถึงจะมีก็คงไม่ใช่กล่องนี่”

“โอ้ ไม่สนุกเลย” วิตุทานอย่างหมดสนุก แต่ก็ไม่ได้คิดเข้าซื้ออีก ขณะที่ได้ซื้อเสวียนจึงถามว่า

“ประสงค์ไม่อยากจะรู้หรือว่าข้างในมีอะไร”

“ผมรู้อยู่แล้วครับว่ามันคืออะไร”

คราวนี้คนฟังทั้งสองคนต่างเลิกคิ้ว เจย์เลยเอ่ยต่อว่า

“การเตรียมการสำหรับเขา ผมเตรียมเกือบครบแล้ว ขาดแค่ของไม่กี่อย่าง ยิ่งถ้าเป็นเพราะคุณปู่เถาช่วยให้ผมได้ของชิ้นนี้ ผมเลยพอเดาได้ว่าได้ซื้อมอบอะไรให้”

ได้ซื้อเสวียนจึงได้ยินอย่างนั้นก็หัวเราะออกมาเบาๆ ในตอนนั้นเอง อัลโมวที่หลับมาตลอดก็รู้สึกตัวตื่นแล้วลุกขึ้นพลงเหยียดด้วยน้ำเสียงจ้วงเจียงว่า

“เจย์ ข้าหิวแล้ว”

“โอ้ เจ้าตัวน้อยหิวเสียแล้ว อาหารเจของที่นี่ก็อร่อยนะ กินไหม”

พอได้ยินว่า ‘อาหารเจ’ อัลโมวก็ลืมตาตื่นเต็มตาแล้วขยับตัวไปกอดเจย์พกลางตอบว่า

“ไม่เอา อาหารที่ไม่มีเนื้อ ไม่เรียกว่าอาหารหรือ”

เกิดความเจียบขึ้นชั่วขณะหนึ่ง ก่อนที่ได้ซื้อเสวียนจึงจะหัวเราะออกมาเบาๆ แล้วพยักหน้าเป็นสัญญาณให้ลูกศิษย์ไปส่งแขก เจย์เห็นว่าได้ซื้ออยากส่งแขกกลับแล้ว เขาเลยลุกขึ้นเพื่อทำความเคารพ

“เป็นการเดินหมากที่สนุกมากเลยครับ ถ้ามีโอกาสผมจะมาเดินหมากด้วยอีก”

“ได้สิ ไม่ว่าจะเป็ประสภหรืออีกคน อาตมาก็จะรอวันที่เราจะได้
ประลองกันอีกครั้ง”

เจย์มองลึกเข้าไปในดวงตาที่เต็มไปด้วความเมตตาของไต้ซือ
ก่อนจะค้อมตัวอีกครั้ง

“ขอบคุณไต้ซือสำหรับคำอวยพรครับ แต่ผมเกรงว่าถ้าเป็นผมอีก
คน เขาอาจจะแพ้ตั้งแต่สิบตาแรก”

ไต้ซือเสวียนจั้งหัวเราะออกมา “ไม่หรอก ประสภต้องเชื่อมั่นใน
ตัวเขาสี”

“ฮ่าๆ ครับ ผมจะพยายาม”

วิทเห็นเจย์ลุกขึ้นพร้อมกับอ้อมอัลไมวลงจากตั้งมายืนบนพื้นเพื่อ
ทำความเคารพก็เลยรีบเอ่ยว่า

“นั่นผมขอตัวด้วแล้วกัน รมภวนท่านมาสามวันแล้ว ดีหน่อยที่
ผมไม่ต้องกินต้องดื่ม ไม่อย่างนั้นคงต้องลำบากมาชำระหนี้สงฆ์กันอีก”

“ถ้าอย่างนั้นอาตมาขอส่งตรงนี้ เจอกันใหม่ปีหน้านะประสภวิท”

วิทยกมือพนมแล้วก้มหัว แม้จะไม่ได้นอบน้อมเท่าเจย์ แต่ดูก็รู้ว่า
วิทให้เกียรติพระสงฆ์รูปนี้มาก ทั้งสามเดินตามไต้ซือรูปเดิมที่นำทางเจย์
มาที่นี่เพื่อกลับออกไปนอกหอพระไตรปิฎก หลังจากรอจนไต้ซือรูปนั้น
กลับเข้าไปแล้ว ทั้งหมดจึงเดินไปยังทางออกของวัด